

F. t. l. om social service

varetage den rådgivning, der retter sig direkte til borgerne. Denne forpligtelse er efter de gældende regler indeholdt i bistandslovens § 28 men foreslås beskrevet særskilt for at understrege vigtigheden af, at der gøres en særlig indsats overfor de borgere, der har særlige behov.

Det afgørende for den kommunale rådgivningsforpligtelse er, at der kan konstateres et særligt behov. Årsagerne hertil er derimod ikke afgørende, da det er vigtigt, at rådgivningstilbudet retter sig mod mangeartede og nytilkomne problemstillinger.

Som eksempler på persongrupper, som naturligt vil være omfattet af den kommunale rådgivningsforpligtelse, kan nævnes grupper af svage ældre, personer med nedsat fysisk og psykisk funktionsevne, alkohol- og stofmisbrugere, HIV-smittede og AIDS-syge samt andre med særlige sociale og personlige problemer.

Rådgivningsforpligtelsen gælder også i forhold til pårørende til personer i de nævnte udsatte grupper.

Der ligger en særlig forpligtelse for kommunerne til at udføre en opsøgende indsats for at nå ud til grupper, som må formodes ikke selv at ville henvende sig. Baggrunden for kravet om opsøgende indsats er bl.a., at truede og udstødte grupper i nogle tilfælde holder sig væk fra de offentlige forvaltninger. De kan have svært ved at overholde aftaler med forvaltningen eller ved at kunne anvende og forstå den vejledning, der gives.

Forpligtelsen til opsøgende indsats gælder også de antalsmæssigt små handicapgrupper, som må antages at have behov for særlig støtte.

Rådgivningen skal afpasses den enkeltes behov og kan indeholde en række forskellige elementer, som fx beskæftigelse, boformer og almene trivselsmæssige spørgsmål. Det er således vigtigt, at rådgivningen har afsæt i tværfagligt og tværsektorielt samarbejde, bl.a. med henblik på en forbedring af den tidlige og forebyggende indsats.

For så vidt angår familier med børn og unge følger det af forslaget § 5, at rådgivningen skal ydes så tidligt som muligt med henblik på at støtte familien.

Det følger af forslaget til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, at den enkelte kommune kan aftale med en eller flere frivillige organisationer at indgå i rådgivningsarbejdet, og der gives hjemmel til, at den kommunale indsats på nærmere afgrænsede områder helt eller delvis overtages af en forening, organisation m.v. eller andre private kredse. På fx stofmisbrugsområdet kan det være hensigtsmæssigt at lægge den åbne rådgivning ud i decentrale enheder, eventuelt i samarbejde med det frivillige sociale arbejde. Tidligere misbrugere kan også med fordel anvendes i det rådgivende og opsø-

gende arbejde, hvor et samarbejde med politiet kan bidrage til en mere helhedspræget indsats. Rådgivningen skal endvidere kunne tilrettelægges som et anonymt tilbud.

Selv om det ved aftale overlades en forening m.v. at forestå indsatsen, vil ansvaret for rådgivningens indhold og kvalitet påhvile kommunen, som ikke ved aftale kan frigøre sig for sit ansvar for rådgivningsforpligtelsen.

Der er ikke tilsigtet ændringer i forhold til gældende retstilstand.

Til § 67

Som nævnt under bemærkningerne til forslaget § 66 er det kommunerne, der har den direkte rådgivningsforpligtelse overfor borgerne. Som supplement til denne kommunale rådgivningsforpligtelse har amtskommunerne en særlig rådgivningsforpligtelse, som har baggrund i, at nogle rådgivningsopgaver forudsætter specialviden, fx på dele af handicapområdet.

Amtskommunerne har – i de tilfælde, hvor det er amtskommunerne, der har forpligtelsen til at yde bistand fx som led i revalidering, beskyttet beskæftigelse, aktivitets- og samværstilbud, botilbud til personer med betydelig nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller med særlige sociale problemer – en forpligtelse til som led i denne opgavevaretagelse at yde rådgivning. Denne forpligtelse fremgår af forslaget stk. 1.

Efter forslaget stk. 2 fastlægges amtskommunernes forpligtelse til at yde kommunerne rådgivning og konsulentstøtte. Det vedrører først og fremmest kommunernes indsats over for personer med særlige behov, fx personer med nedsat fysisk og psykisk funktionsevne, misbrugere m.v. Amtskommunens bistand angår dels enkeltsager, dels kommunernes generelle indsats over for grupper med særlige behov. Efter bestemmelsen har amtet også mulighed for at rådgive om den måde, som kommunerne tilrettelægger rådgivningsarbejdet på.

Endvidere har amtskommunen en forpligtelse til selv at yde direkte klientrettet rådgivning overfor særlige grupper. Der kan fx være tale om rådgivning af de antalsmæssigt små handicapgrupper, fx døvblinde m.v.

Personer med betydelig nedsat fysisk og psykisk funktionsevne vil i øvrigt kunne henvende sig direkte til den amtskommunale specialrådgivning. Udgangspunktet vil dog være, at den amtskommunale rådgivning fortrinsvis sker efter henvisning fra kommunerne.